

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 102/2014-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť J. Š., zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Staněk Vetrák & Partneri, s. r. o., Vlčkova 18, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Anton Staněk, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C/16/2003 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C/16/2003 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C/16/2003 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. J. Š. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Levice povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Levice je povinný uhradiť J. Š. trovy právneho zastúpenia v sume 340,90 € (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov) na účet spoločnosti Advokátska kancelária Staněk Vetrák & Partneri, s. r. o., Vlčkova 18, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 102/2014-12 z 19. februára 2014 prijal na ďalšie konanie sťažnosť Mgr. J. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C/16/2003.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom označeného konania iniciovaného žalobou o ochranu osobnosti, ktorú podal sťažovateľ spolu s ďalšími žalobcami v roku 2002.

Uvádzajúc podrobný chronologický prehľad úkonov konania sťažovateľ argumentuje, že *„Celý priebeh predmetného konania je od jeho začiatku v roku 2002 až do dňa podania tejto sťažnosti poznačený dlhodobými aj krátkodobými obdobiami nečinnosti súdu predovšetkým v období rokov 2002 – 2010. Okresný súd Levice v celkom priebehu konania opakovane menil termíny nariadených pojednávaní, ktoré vo významnej miere predlžovali a stále predlžujú celkovú dĺžku konania a spôsobujú neefektívnosť vykonávaného dokazovania.“*

Sťažovateľ uvádza, že podľa jeho názoru nejde o vec právne zložitú, a ako účastník konania aktívne reaguje na všetky podania konajúceho súdu. Podľa vyjadrenia sťažovateľa je predmetné konanie poznačené zbytočnými priet'ahmi, v dôsledku ktorých jeho dĺžka ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu predstavuje „*viac ako 11 rokov a 8 mesiacov*“.

V rámci svojej argumentácie sťažovateľ tiež poukazuje na nález ústavného súdu (IV. ÚS 152/2013), ktorým bolo konštatované porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy vo vzťahu k jednému zo spolužalobcov sťažovateľa v predmetnom konaní.

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho veci nálezom, v ktorom by vyslovil porušenie jeho základného na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C/16/2003, prikázal okresnému súdu konať v označenej veci bez zbytočných priet'ahov a priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 6 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril okresný súd prostredníctvom svojho predsedu, ktorého stanovisko doručené ústavnému súdu 2. apríla 2014 obsahovalo ako prílohu podrobný chronologický prehľad procesných úkonov konania. Okresný súd vo svojom vyjadrení konštatoval skutkovú zložitost' veci danú podľa jeho názoru potrebou rozsiahleho dokazovania navrhovaného zo strany účastníkov konania, ktoré sa podľa okresného súdu čiastočne podpísalo na doterajšej dĺžke konania. Ako negatívny faktor, ktorý sa podieľal na zbytočnom predĺžení konania, označil okresný súd aj správanie účastníkov konania (vrátane sťažovateľa), a to početné žiadosti účastníkov konania o zmenu určeného termínu pojednávania, ako aj okolnost' predkladania množstva listinných dôkazov tesne pred určeným termínom pojednávania, ktorá podľa vyjadrenia okresného súdu viedla v konečnom dôsledku k zmareniu pojednávania. Okresný súd ako objektívnu okolnost' negatívne sa odzrkadľujúcu na plynulosti konania prezentoval tiež argumentáciu o nedostatočnom personálnom obsadení súdu a s tým súvisiacu jeho neprimeranú zaťaženosť.

V liste predsedu okresného súdu zároveň vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania v danej veci.

V podaní doručenom ústavnému súdu 22. mája 2014 vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci samej aj sťažovateľ.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami, ako aj s obsahom súvisiaceho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Ústavný súd po preskúmaní obsahu sťažnosti, stanoviska okresného súdu a súvisiaceho súdneho spisu dospel k týmto na posúdenie sťažnosti relevantným zisteniam:

Sťažovateľ spolu so žalobcami v 2 a 3. rade podali Okresnému súdu Nové Zámky 29. apríla 2002 žalobu o ochranu osobnosti. Na základe uznesenia Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) z 29. novembra 2002 bola vec sťažovateľa z dôvodu vylúčenia sudcov Okresného súdu Nové Zámky prikázaná a následne 20. januára 2003 postúpená okresnému súdu.

Žalobcovia v deň určeného termínu pojednávania (29. septembra 2003) ospravedlnili svoju neúčast' a žiadali o odročenie pojednávania s odôvodnením, že im bolo doručené podľa ich názoru obsiahle vyjadrenie právneho zástupcu žalovaných len 3 dni pred určeným termínom pojednávania. Okresný súd pojednávanie odročil na neurčito.

Žalobca v 2. rade 16. februára 2004 vzal žalobu späť. Žalobcovia v deň určeného termínu pojednávania 19. februára 2004 ospravedlnili svoju neúčast' z dôvodu späťvzatia žaloby zo strany žalobcu v 2. rade. Okresný súd 19. februára 2004 pojednávanie odročil na neurčito.

Uznesením z 31. mája 2004 krajský súd rozhodol o uplatnenom opravnom prostriedku tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil, spisový materiál bol okresnému súdu vrátený 30. júla 2004. Okresný súd pokračoval v konaní vykonaním pojednávania 20. januára 2005.

Uznesením z 26. augusta 2005 krajský súd rozhodol o uplatnenom opravnom prostriedku tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil, spisový materiál bol okresnému súdu vrátený 19. októbra 2005. Okresný súd pokračoval v konaní, keď určil termín pojednávania na 18. máj 2006 a následne na 4. september 2006. Pojednávanie vykonané 4. septembra 2006 okresný súd odročil na neurčito s odôvodnením, že „*súd zatiaľ nerozhodol o návrhu na zmenu petitu žaloby zo dňa 16.6.2005*“. Následne 27. februára 2007 adresoval okresný súd výzvy účastníkom konania.

Okresný súd uznesením z 31. mája 2007 rozhodol o nepripustení zmeny petitu návrhu. Termín pojednávania určený na 25. október 2007 odročil na 8. november 2007, a to na základe žiadosti právneho zástupcu žalovaných odôvodnenú služobnými povinnosťami v zahraničí.

Jeden zo žalobcov požiadal okresný súd o odročenie termínu pojednávania určeného na 29. február 2008 s odôvodnením, že nebola uňho dodržaná lehota 5 dní na prípravu, keďže vyjadrenie žalovaného mu bolo zaslané len tri dni pred určeným termínom pojednávania. Okresný súd odročil určený termín pojednávania na 12. máj 2008.

Okresný súd 19. mája 2008 prijal vo veci rozsudok, ktorý bol uznesením krajského súdu z 28. apríla 2009 zrušený a vec mu vrátená na ďalšie konanie. Po tom, ako bol spisový materiál okresnému súdu 29. júna 2009 vrátený, pokračoval v konaní okresný súd vykonaním pojednávania 5. novembra 2009.

Termín pojednávania určený na 25. máj 2010 odročil okresný súd na 23. september 2010 na základe žiadosti žalobcu v 3. rade odôvodnenú pracovnými povinnosťami. Aj uvedený termín pojednávania bol odročený, a to na neurčito. Okresný súd pokračoval v konaní výzvou z 11. mája 2011 adresovanou kompetentnému subjektu, ktorú tento vybavil v uvedenom mesiaci. Okresný súd následne 14. novembra 2012 uskutočnil pojednávanie.

Okresnému súdu bola 6. marca 2013 predložená žiadosť sťažovateľa o odročenie určeného termínu pojednávania (20. marec 2013) z dôvodu zahraničnej dovolenky. Okresný súd žiadosti sťažovateľa vyhovel a odročil termín pojednávania na neurčito. O odročenie určeného termínu pojednávania (5. február 2014) sťažovateľ opätovne žiadal 13. januára 2014, keď ospravedlňoval svoju neúčasť zahraničnou pracovnou cestou. Okresný súd mu opäť vyhovel a pojednávanie odročil na 29. apríl 2014.

V čase rozhodovania ústavného súdu nebola vec sťažovateľa pred okresným súdom meritórne skončená.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľ zároveň namieta porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd skúma vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a preto aj v prípade sťažovateľa preskúmal z hľadiska charakteru prerokúvanej veci jej skutkovú a právnu zložitosť (1), ďalej správanie sťažovateľa v priebehu konania (2) a napokon aj postup konajúceho súdu (3).

1. Pokiaľ ide o otázku právnej a faktickej zložitosti sporu, ústavný súd konštatuje, že konanie vo veci sťažovateľa, ktorého predmetom je ochrana osobnosti, možno hodnotiť ako skutkovo náročnejšie, a to s ohľadom na potrebu rozsiahlejšieho dokazovania pozostávajúceho z výsluchu účastníkov a svedkov a tiež z obstarania a vyhodnotenia množstva listinných dôkazov, čo si vyžaduje časovo náročnejší procesný postup v konaní. Uvedená okolnosť však nemôže ospravedlniť obdobia zistenej nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu identifikované preskúmaním súvisiaceho spisu. Právnu zložitost' posudzovanej veci sťažovateľa však ústavný súd nezistil, keďže spory o ochranu osobnosti tvoria stále súčasť agendy všeobecných súdov pokrytú jednak judikatúrou domácou, ako aj judikatúrou štrasburských orgánov ochrany práva.

2. V rámci hodnotenia prípadných zbytočných priet'ahov v súdnom konaní z hľadiska druhého kritéria zistil ústavný súd určité okolnosti signalizujúce podiel sťažovateľa ako jeho účastníka na predĺžení konania narušením jeho plynulosti, aj keď treba povedať, že v miere nepatrnej v porovnaní s narušením plynulosti konania zavineným samotným okresným súdom.

V prvom prípade išlo o pasivitu sťažovateľa, ktorý sa spolu s ostatnými žalobcami nezúčastnil pojednávania vykonaného 19. februára 2004 dôvodiac späťvzatím žaloby zo strany žalobcu v 2. rade. Tento dôvod nemožno považovať za relevantný a ospravedlňujúci neúčast' účastníkov konania majúcu za následok odročenie pojednávania.

Ďalšími negatívnymi momentmi v postupe konania pričítateľnými na vrub sťažovateľovi, bolo narušenie plynulosti konania odročením pojednávania určeného jednak na 20. marec 2013, ako aj na 5. február 2014, v oboch prípadoch zo subjektívnych dôvodov na strane sťažovateľa (osobné a pracovné záležitosti).

Ústavný súd sa v rámci druhého kritéria relevantného pre posúdenie otázky zbytočných priet'ahov konania vysporiadal aj s obranou okresného súdu, ktorý vo svojom stanovisku poukazoval na predkladanie listinných dôkazov zo strany účastníkov konania tesne pred určeným termínom pojednávania ako na okolnosť majúcu podľa názoru okresného súdu tiež negatívny vplyv na plynulý priebeh konania. Vo svojich rozhodnutiach

ústavný súd viackrát vyslovil, že v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub vo veci konajúcemu štátnemu orgánu (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04).

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu v posudzovanom konaní.

Ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, pre ktoré sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 109/07).

Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v posudzovanom konaní dospel k záveru, že závažnými nedostatkami, ktoré narušili plynulosť konania, boli obdobia nečinnosti, v ktorých okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila závažná prekážka, ako aj jeho neefektívny postup.

Krátkodobejšie obdobie pasivity kvantifikovateľné nečinnosťou v rozsahu približne štyroch mesiacov zistil ústavný súd v úseku konania od 30. júla 2004, keď krajský súd rozhodol o podanom opravnom prostriedku a vrátil spisový materiál okresnému súdu, do 20. januára 2005, keď okresný súd vykonal vo veci pojednávanie.

Ďalšie obdobie nečinnosti v rozsahu približne šiestich mesiacov zaznamenal ústavný súd v etape konania od 19. októbra 2005, keď po rozhodnutí o podanom opravnom prostriedku vrátil druhostupňový súd spisový materiál okresnému súdu, do 18. mája 2006, teda do určeného termínu pojednávania. V nasledujúcom období zostal okresný súd opätovne nečinný (zhruba štyri mesiace), a to od 4. septembra 2006, keď okresný súd vykonal pojednávanie, do 27. februára 2007, keď adresoval účastníkom konania výzvu na vyjadrenie. Krátkodobejším obdobím nečinnosti (približne 4 mesiace) je poznačený

aj ďalší úsek konania od 31. mája 2007, keď okresný súd rozhodol o nepripustení zmeny petitu návrhu, do 25. októbra 2007, teda do určeného termínu pojednávania.

Ďalšie obdobie krátkodobejšej pasivity (zhruba tri mesiace) okresného súdu nasledovalo po zrušení jeho rozsudku a vrátení veci na ďalšie konanie odvolacím súdom, a to od 29. júna 2009, keď krajský súd vrátil spisový materiál okresnému súdu, do 5. novembra 2009, keď okresný súd vykonal pojednávanie.

Pomerne rozsiahle obdobie nečinnosti predstavujúce zhruba jedenásť mesiacov bolo zistené v úseku konania od 25. mája 2010, keď bol určený termín pojednávania, do 11. mája 2011, keď okresný súd adresoval kompetentnému orgánu výzvu na poskytnutie súčinnosti.

Najrozsiahlejším obdobím nečinnosti v rozsahu šestnástich mesiacov, keď okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka, bolo konanie poznačené v období od 26. mája 2011, keď kompetentný orgán reagoval na výzvu okresnému súdu, do 14. novembra 2012, keď vykonal okresný súd pojednávanie.

Plynulosť konania narušil aj nesústredný postup okresného súdu, ktorý nedodrжал zákonnú garanciu poskytovanú účastníkom konania (lehotu 5 dní pre účely prípravy na pojednávanie) a zaslal jednému zo žalobcov relevantné podklady iba tri dni pred určeným termínom pojednávania, čo bolo dôvodom na jeho odročenie. Ako nesústredený hodnotí ústavný súd aj postup okresného súdu, ktorý určil termín pojednávania bez toho, aby vopred rozhodol o uplatnenom návrhu na zmenu petitu žaloby, čo bolo takisto dôvodom na odročenie pojednávania.

Neefektívny postup okresného súdu napokon potvrdzuje aj rozhodnutie nadriadeného súdu z 28. apríla 2009, ktorým odvolací súd zrušil prvostupňový rozsudok a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie so záväznými právnymi pokynmi ďalšieho postupu, a to z dôvodov podľa ustanovení § 221 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, teda pre odňatie možnosti účastníkovi konania konať pred súdom a pre nedostatočne zistený skutkový stav.

K obrane okresného súdu o nedostatočnom personálnom obsadení súdu a s tým súvisiacou jeho neprímeranou zaťaženosťou, ktoré predstavujú podľa neho objektívne okolnosti majúce negatívny dopad na plynulosť konania vo veci sťažovateľa, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že personálne problémy justičného systému nezbavujú štát zodpovednosti za zbytočné prieťahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka personálnych komplikácií nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil.

Ústavný súd konštatuje, že relevantným faktorom, ktorý mal negatívny dopad na plynulý priebeh posudzovaného konania, bol postup okresného súdu a zbytočné prieťahy, ktorých sa dopustil, v dôsledku označených období nečinnosti (v celkovom rozsahu štyroch rokov), ako aj v dôsledku svojho neefektívneho a nesústreďeného postupu.

S ohľadom na všetky už uvedené závery nemožno doterajšiu dobu konania vedeného pred okresným súdom (viac ako jedenásť rokov) považovať z hľadiska požiadaviek čl. 6 ods. 1 dohovoru za primeranú a ani za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu sťažovateľa zaručenému čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľa boli porušené (bod 1 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj porušenie práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu pred okresným súdom meritórne skončené, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľ domáhajúc sa rozhodnutia súdu vo svojej veci nachádza (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Žiadosť o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil sťažovateľ neprimeranou dĺžkou konania a s tým súvisiacim stavom právnej neistoty v konaní, u ktorého sa vzhľadom na charakter jeho predmetu vyžaduje obzvlášť promptná súdna ochrana.

Ústavný súd sa v danom smere stotožnil s argumentáciou sťažovateľa a považoval v tomto prípade za primerané priznať mu finančné zadosťučinenie, a to v sume 3 000 €, ktoré zohľadňuje charakter zbytočných priesťahov v konaní a nemajetkovú ujmu sťažovateľa spočívajúcu v pocite právnej neistoty, ale aj jeho, aj keď iba čiastočný podiel na zbytočnom predĺžení konania.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody (II. ÚS 58/02, III. ÚS 111/02).

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom, ktorých výšku špecifikoval sumou 340,90 €.

Pri určení výšky náhrady trov bolo treba vychádzať z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2013. Ústavný súd priznal úhradu za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Vychádzajúc z uvedeného

za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2014 patrí odmena v sume 2 x 134 €, k tomu tiež 2 x režijný paušál v sume 8,04 €, k tomu tiež 20 % DPH, ktorej je právny zástupca sťažovateľa platcom. Ústavný súd tak priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v celkovej sume 340,90 €.

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa okresný súd, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2014